

Pasen 2026

Gisterenavond, tijdens de Paaswake mochten we hier 3 jongvolwassenen dopen nog 3 andere jongvolwassenen door het vormsel opnemen in de Kerk. Een bijzonder gebeuren waar ik graag nog een moment bij wililstaan in het licht van Pasen.

Op duizend manieren kunt ge protesteren tegen kwaad en onrecht in de wereld. Ge kunt met een bord de straat op gaan, boze e-mails sturen naar politici en krantenredacties, petities ondertekenen, allerhande symbolen op uw kleding of Facebook-profiel spelden enz. Ik wil daar niet minzaam over doen; het nut of doeltreffendheid daarvan in twijfel trekken mist waar het eigenlijk om gaat. C.S. Lewis, een van zijn ongeloof gevallen Britse schrijver, zei ooit over het gebed: bidden verandert God niet, maar mijzelf. Dat geldt wellicht ook voor dit soorten protesten: het verandert de wereld niet, maar wel de persoon die protesteert.

Maar als dat zo is, dan kunnen we de volwassenendopen misschien ook wel duiden als een hogere of diepere vorm van protest. Want dat is het doopsel dat vele volwassen ontvangen in de paasnacht in zekere zin.

De afgelopen maanden wezen vele media op wat begint te lijken op een nieuwe trend: dat opvallend veel (jong)volwassenen die van huis uit niks meegekregen hebben van welke godsdienst ook, nu opeens hun weg vinden naar de verschillende kerken, ook de katholieke. De sociologen wijzen erop dat die 'nieuwe lente' nog niet echt door cijfers gestaafd wordt; het heeft nog veel weg van een vaag gerucht. Maar Christus' verrijzenis tweeduizend jaar geleden toonde zich ook niet in de statistieken, dat werd aanvankelijk ook maar als een vaag en onlogisch gerucht doorgegeven. En ja, ook de verrijzenis was in zekere zin een stil protest: geen schreeuw, geen wraak, maar leven dat koppig doorbreekt waar de dood heerst.

In seculiere kringen, maar zeker ook onder 'van-huis-uit-katholieken' wordt die nieuwe belangstelling voor dit verrijzenisverhaal dikwijls met enige argwaan bekeken. Zoeken die jonge mensen soms een nieuw dogmatisch keurslijf, waaraan zoveel (vaak) oudere ex-kerkgangers zich nu juist ontworsteld hebben? Is het een vlucht uit de werkelijkheid van psychisch instabiele mensen die de harde realiteit niet onder ogen durven zien, en die willen schuilen onder de donzen vleugel van een troostrijke fabel?

De jong volwassenen zelf die ik erover gehoord heb, hebben niets wat die cynische visie ondersteunt. Het zijn heel gewone, verstandige mensen, die prima om kunnen gaan met de realiteit van alledag. Maar die daarin wel iets misten. Juist daarom zou ik hun dappere stap naar het doopsel liever als een stil protest willen zien. Een protest tegen een wereld met bar weinig diepgang en verbeelding. Een fletse wereld waarin alleen telt wat langs de meetlinten van het rationalisme gemeten kan worden. Een verstikkend materialisme dat iedere horizon van betekenisgeving negeert en slechts zelfgenoegzaam naar de eigen navel staart.

Een bodemloze onverschilligheid. En misschien wel vooral: een dodelijk gebrek aan hoop.

Protestbordjes, petitie's en vaantjes halen daar niets tegen uit. Het water van de wedergeboorte wel. Hoe onbeduidend de stap naar het doopsel ook mag lijken, hoe aarzelend die stap ook gezet wordt: alles is daarna anders. We mogen alle nieuwe deelgenoten aan het stille protest dat Pasen is warm welkom heten. Aan u, oude en nieuwe katholieken, een zalig Pasen gewenst. Amen.

Johan Goris, pastoor